

РЕШЕНИЕ

№ 66

гр. Ловеч, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря МАРИНА ФИЛИПОВА
като разгледа докладваното от ПОЛЯ ДАНКОВА Въззивно гражданско дело
№ 20224300500069 по описа за 2022 година

Производството с правно основание чл. 258 и сл. от ГПК

Подадена е въззивна жалба № 21/05.01.2022 г. от Ц. П. М. против съдебно решение №90/16.12.2021 г. по гр.д. №222/21 година на ЛРС. Въззивникът обжалва съдебния акт изцяло като посочва, че атакуваното съдебно решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Изтъква, че в противоречие с диспозитивното начало съдът е приел, че между страните е съществувало обещание за заем. Заявява се, че разпределение на доказателствената тежест съдът не е приложил правилото, всяка от страните да доказва своите твърдения и направил неверен извод, че ищеца следва само да доказва редовност от външна страна на записа на заповед. Посочва, че възраженията на ответника-въззивник не съставляват „общо оспорване“ и при липса на доказателства, че съществува каузално правоотношение между страните, искът е следвало да бъде отхвърлен. Въззивникът твърди, че записа на заповед не е редовен от външна страна, тъй като мястото на плащане е конкретизирано ясно и еднозначно. Моли атакуваното съдебно решение да бъде отменено или предявения иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил писмен отговор №381/01.02.22 г. от Й.А.. Оспорва като неоснователни оплакванията по въззивната жалба . Твърди,че първоинстанционният съд задълбочено и аналитично е обсъдил събраните по делото относими, допустими и необходими доказателства, за събирането на които въззивникът не е възразил.Заявява, че районният съд задълбочено е аргументирал правните си изводи и посочил приложимите правни норми.Моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

В съдебно заседание за въззивникът,редовно призован, се представлява от адв. М.. Посочва, че поддържа въззивната жалба. Моли да бъде уважена, като бъде отменено атакуваното съдебно решение като неправилно по изложенияте в нея и представените писмени бележки доводи.

Въззиваемата,редовно призована, не се явява лично, а се представлява от адв. Р.М.. Посочва че обжалваното съдебно решение е и в писмено становище доразвива доводите си по казуса.

От представените доказателства по гр.д. №222/2021 г. на ЛРС, от становището на страните, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност съдът приема за установени следните фактически обстоятелства.

Обжалваният съдебен акт №90/16.12.2021 г. по гр.д. №222/21 година на ЛРС е валиден и допустим, след преценка на документите по делото и представените доказателства от страните, съдът приема, че е и правилен.

Ловешки окръжен съд е сезиран с положителен установителен иск с правно основание чл. 124 от ГПК във връзка с чл. 422,ал.1 от ГПК. Образувано е ч.гр.д. 501/2020 г. на ТРС по заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. чл. 417 от ГПК,подадено от Й. Й. АП. против Ц. П. М. въз основа на запис на заповед от 04.06.2017 г. за сумата 16300 лева. По отвод на съдиите по чл. 22,ал.1, т.6 от ГПК делото е прекратено и изпратено по компетентност на Троянски районен съд. Издадена е заповед за незабавно изпълнение №260032/06.10.2020 г. на Троянски районен съд и разпореждане от 260161/06.10.2020 г. за сумата 16300 лева, ведно със законна лихва,начиная от 21.08.2020 г., разноски 326 лева в полза на Й.А. против Ц.М.. Постъпило е възражение от Ц.М. №260922/26.20.2020 г. от,като е посочил, че не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение. С разпореждане от 260282/27.10.2020 г. съдът е указал на

заявителя възможността в едномесечен срок да заведе иск. Съобщението за разпореждането от 27.20.2020 г. е връчено на Й.А. на 23.11.2020 г. Подадена е искова молба от Й.А. против Ц. П. М. №261925/11.12.2020 г. с правно основание чл. 422 от ГПК, като е спазен законоустановения месечен срок и следователно производството е допустимо.

Представена е в оригинал /към ч.гр.д. 201/202020 г. на Тетевенски районен съд/ запис на заповед от 04.06.2017 г. , в която Ц. П. М. „неотменимо и безусловно” се е задължил да плати на Й.Й.М. сумата 16300 лева на 04.06.2018 г. Записът на заповед е надлежно датиран и подписан от издателя и е вписан ръкописно текст „без допълнителни условия“. Посочено е място на плащане – гр.Тетевен ,ул.“Трети март“№ 46.

В писмения отговор на Ц.М. №260219/20.01.2021 г. е посочено, че посочената сума от 16300 лева не е била предавана на Й.Ч. /наследодател на въззиваемата/ и записа на заповед е издаден без повод и преди получаване на сумата. Изтъква, че кредитора по записа на заповед .до смъртта си не е направил опит да упражни права по нея,въпреки настъпване на падежа две години преди това.

Й.А. е предявила с иск с правно основание чл. 422,ал.1 от ГПК-положителен установителен иск за съществуване на вземане въз основа на запис на заповед от 04.06.2017 г.за сумата 16300 лева,ведно със законна лихва . Въззиваемата е универсален правоприемник по закон по силата на наследяване-чл. 5,ал.1 от ЗН на своя баща Й.М., починал на 03.07.2020 г. като единствен негов законен наследник- удостоверение за наследници от 06.07.20 г. на Община-Тетевен.В наследствената маса към момента на откриване на наследството 03.07.2020 г. е било включено имущественото право по записа на заповед . Транслативната сукцесия е настъпила преди подаване на заявлението от 21.08.20 г. по чл. 417 от ГПК и легитимира въззиваемата като надлежна страна-заявител в заповедното производство и ищец в исковото. Налице са предпоставките за издаване на заповед за изпълнение в полза на Й.А. –т.4г от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК.

В производството по чл. 422 от ГПК ищецът следва да докаже редовен от външна страна менителничен документ, а ответника възраженията, в т.ч. и твърденията си за съществуване на каузална сделка.По отношение

доказателствената тежест за страните в производството по чл. 422 от ГПК при установяване на дължимост на вземането при запис на заповед е формирана задължителна съдебна практика- т. 17 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК

Правната природа на записа на заповед е установена в чл. 1, ал.1, т. 8, пр. 2 от ТЗ. Тази търговска сделка е едностранна, формална - чл. 535 от ТЗ, абстрактна и безвъзмездна. При записа на заповед издателят поема задължение да плати на посоченото в записа лице определена сума. В разпоредбата на чл. 535 от ТЗ във връзка с чл. 455,т.3 от ТЗ и чл. 537 от ТЗ са конкретизирани задължителните реквизити на записа на заповед. В текста на записа на заповед трябва по несъмнен начин да се конкретизира издателя,падежа на вземането да се съдържа в текста на документа и то в логическа връзка с останалото съдържанието, от което безусловно се установява дължимостта на сумата. В Тълкувателно решение №1/ 28.12.2005 г. на ОСГК на ВКС е прието, че изписването на израза „запис на заповед” както в заглавието, така и в текста на документа е свързан с редовността на записа на заповед от външна страна и при неговата липса се касае до нищожна такава. В съдържанието на представената запис на заповед от 04.06.2017 г. е включен израз „запис на заповед” ,както в заглавието, така и в текста на документа. Следователно записа на заповед е редовен от външна страна и съдържа реквизитите на чл. 535,т.2,3,4 от ТЗ.

В първата инстанция въззивникът е посочил, че записа на заповед е бил подписан преди сключването на договор за заем, като е обезпечавал неговото сключване. В съдебно заседание на 06.07.2021 г. по повод доклада по делото представителят на въззивника изрично е възразил срещу приетото от съда „възражение за кауза,че е постигнато съгласие с наследодателя“/к.ц./и е посочил, че въвежда възражение за липса на кауза. В исковата молба №261925/11.12.2020 г.и заявлението от 21.08.2020 г.от Й. Й. АП. не е включено основание на иска за съществуващ договор за заем, а ищцата се е позовала единствено на записа на заповед. Това е обяснимо предвид обстоятелството, че въззиваемата има качеството на правоприемник на кредитора М.. При това положение А. следва да доказва единствено съществуването на абстрактната сделка –запис на заповед от 04.06.2017 г. При твърдение за договор за заем в доказателствена тежест на въззивника би било установяването на такова облигационно отношение. Предвид позоваването

му на липсата на такъв договор и съществуване на преддоговорни отношения въззивника е следвало да докаже своите твърдения при условията на чл. 154 от ГПК. По отношение на възражението за липсата на еднозначно определено място на плащане, съдът констатира, че в запис на заповед конкретно и точно е посочено местоизпълнение- гр. Тетевен, ул. "Трети март" №46 и няма неяснота. Не са събрани от въззивника доказателства, че местожителството на издателя към 04.06.2017 г. е било различно от вписаното. В този смисъл възраженията на въззивника по въззивната жалба не се споделят от въззивния съд. В хода на делото не са представени писмени или гласни доказателства, които да установяват фактите, посочени от въззивника и следователно предявеният иск е основателен и доказан.

Ловешки окръжен съд счита, че атакуваното съдебно решение №90/16.12.2021 г. по гр.д. №222/21 година на Луковитски районен съд, е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед на този изход от процеса разноси не следва да се присъждат, тъй като такива не са претендирани от въззиваемата.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА, като законосъобразно съдебно решение №90/16.12.2021 г. по гр.д. №222/21 година на Луковитски районен съд.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 2 от ГПК по цена на иска.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____